

Prvič, pritožnik v zvezi s tem poudarja, da je Sodišče prve stopnje s tem, ko je člen 6(b) Pariške konvencije razlagalo jezikovno in brez upoštevanja sobesedila, ne da bi upoštevalo smisel te določbe in Konvencije na splošno, ki naj bi odkar je bila revidirana z Lizbonskim sporazumom z dne 31. oktobra 1958 nalagala razširitev vseh določb v zvezi s tovarniškimi in trgovskimi znamkami na storitvene znamke, razen določenih določb, ki v obravnavani zadevi ne veljajo, napačno uporabilo pravo.

Drugič, pritožnik zatrjuje, da sam zakonodajalec Skupnosti izpodbija, da bi bilo treba razlikovati med znamkami za proizvode in znamkami za storitve, ker je v členu 29 Uredbe o znamki Skupnosti, s katero je bil prenesen člen 4 A Pariške konvencije, v zvezi s prednostno pravico, izrecno navedeno, da so storitve v prijavi znamke zajete.

Tretjič, pritožnik poudarja, da je treba v nasprotju s tem, kar naj bi Sodišče prve stopnje odločilo v izpodbijani sodbi, člen 16 Pogodbe o pravu znamk, sprejete v Ženevi 27. oktobra 1994, razlagati tako, da pojasnjuje področje uporabe Pariške konvencije, vendar ne da bi področje uporabe razširjal na primere, ki bi jih zadnjenavedena konvencija izključevala iz zdajšnje različice.

Nazadnje, pritožnik poudarja, da naj bi Sodišče samo v nedavni sodbi, vsaj implicitno, priznalo, da Pariška konvencija nalaga enako obravnavanje med znamkami za proizvode in znamkami za storitve.

(¹) Uredba Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL L 11, 14.1.1994, str. 1).

(²) Recueil des traités des Nations unies, vol. 828, št. 11847, str. 108.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Bundesgerichtshof (Nemčija) 22. maja 2008 – E. Friz GmbH proti Carsten von der Heyden

(Zadeva C-215/08)

(2008/C 209/33)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Bundesgerichtshof

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: E. Friz GmbH

Tožena stranka: Carsten von der Heyden

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali določbo člena 1 (1), stavek 1 Direktive 85/577/EWG Sveta z dne 20. decembra 1985 o zaščiti potrošnikov v primerih pogodb (¹), sklenjenih izven poslovnih prostorov, lahko razlagamo tako, da velja za pristop potrošnika k družbeni pogodbi, gospodarski družbi, združenju ali zadrugi, kadar prvenstveni namen pristopa ni postati član družbe, združenja ali zadruge, ampak je – kar je še posebej pogost primer pri udeležbi v zaprtih nepremičninskih skladih – članska udeležba samo drug način kapitalске naložbe ali pridobivanja koristi, ki predstavljajo tipičen predmet dvostranskih pogodb?
2. Ali določbo člena 5 (2) direktive 85/577/EWG Sveta z dne 20. decembra 1985 o zaščiti potrošnikov, lahko razlagamo tako, da izključuje pravni učinek po nacionalnem pravu (ki izhaja iz sodne prakse) v smislu člena 7 direktive, po katerem ima sklenitev pogodbe izven poslovnih prostorov, za posledico, da ima potrošnik, ki odpoveduje članstvo po takšni pogodbi, v primeru odpovedi, zoper družbo, združenje ali zadrugo, zahtevek za plačilo nadomestila ob izstopu, vezan na čas začetka učinkovanja odstopa, ki predstavlja vsoto, ki ustreza vrednosti njegovega vložka v družbo, združenje ali zadrugo v času izstopa iz članstva, z možnim učinkom, da zaradi gospodarskega razvoja družbe, združenja ali zadruge nazaj pridobi bodisi manj, kot je znašal njegov vložek, ali pa je celo izpostavljen plačilnim obveznostim, ki zaradi negativne vrednosti nadomestila ob izstopu, pomenijo izgubo, ki je večja od vplačanega kapitalskega vložka?

(¹) UL L 372, str. 31.

Tožba, vložena 22. maja 2008 – Komisija Evropskih skupnosti proti Irski

(Zadeva C-221/08)

(2008/C 209/34)

Jezik postopka: angleščina

Stranki

Tožeča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: R. Lyal, W. Mölls, zastopnika)

Tožena stranka: Irska

Predlogi tožne stranke:

- ugotovi naj se, da Irska, s tem da je določila najnižjo in najvišjo drobnoprodajno ceno za cigarete, ni izpolnila obveznosti iz člena 9(1) Direktive Sveta 95/59/ES ⁽¹⁾ z dne 27. novembra 1995 o davkih, razen prometnih davkov, ki vplivajo na porabo tobačnih izdelkov;
- ugotovi naj se, da Irska, s tem da ni zagotovila potrebnih podatkov o veljavni Irski zakonodaji, z namenom, da se Komisiji omogoči izpolnitev dolžnosti nadzorovati izpolnjevanje Direktive 95/59, ni izpolnila obveznosti iz člena 10 ES;
- Irski naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

V skladu s Tobacco Products (Control of Advertising, Sponsorship and Sales Promotion) (No. 2) Regulations 1986 (Predpisi 1986 o tobačnih izdelkih (nadzor oglaševanja, sponzorstva in pospeševanje prodaje) (št. 2)) in z dogovori s proizvajalci in uvozniki tobaka, sklenjenimi na podlagi teh predpisov, Irska določa najnižje cene za cigarete, ki niso več kot 3 % pod ovrednoteno povprečno ceno za zadevno kategorijo cigaret. Poleg tega, ker proizvajalci in uvozniki ne morejo določiti cene več kot 3 % nad ovrednoteno povprečno ceno, Irska določa tudi najvišjo ceno za cigarete. Takšen sistem je v nasprotju s členom 9(1) Direktive 95/59, v skladu s katerim tobačni proizvajalci „svobodno določijo najvišjo drobnoprodajno ceno za vsak svoj izdelek“.

Skladno s členom 10 ES imajo države članice dolžnost, da olajšajo naloge Komisije, zlasti da upoštevajo zahteve za podatke, podane med postopkom za ugotavljanje kršitev. Komisija meni, da Irska s tem, da ni zagotovila nikakršnih podatkov o veljavni Irski zakonodaji, čeprav je Komisija ponovila zahtevo, ni izpolnila obveznosti iz člena 10 ES.

⁽¹⁾ UL L 291, str. 40.

Tožba, vložena 21. maja 2008 – Komisija Evropskih skupnosti proti Kraljevini Belgiji

(Zadeva C-222/08)

(2008/C 209/35)

Jezik postopka: nizozemščina

Stranki

Tožča stranka: Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: H. van Vliet in A. Nijenhuis, zastopnika)

Tožena stranka: Kraljevina Belgija

Predloga tožne stranke:

- ugotovi naj se, da Kraljevina Belgija pri prenosu določb o obračunu stroškov in financiranju obveznosti zagotavljanja univerzalne storitve ni izpolnila svojih obveznosti iz členov 12(1), 13(1) in priloge IV, del A, k Direktivi 2002/22/ES;
- Kraljevini Belgiji naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Direktiva 2002/22 ureja primere, ko se z delovanjem trga ne more dovolj zadostiti potrebam končnih potrošnikov, in vsebuje določbe o dostopnosti univerzalne storitve. V členu 12(1) Direktive je določeno, da kadar nacionalni regulativni organi menijo, da lahko zagotavljanje univerzalne storitve, pomeni neupravičeno breme za podjetja, določena za zagotavljanje univerzalne storitve, se neto stroški za zagotavljanje te storitve izračunajo na način iz člena 12. V prilogi IV, del A, so določbe o izračunu neto stroškov. V členu 13(1) je določeno, da kadar nacionalni regulativni organi na podlagi izračuna neto stroškov iz člena 12 ugotovijo, da je podjetje neupravičeno obremenjeno, lahko države članice na zahtevo določenega podjetja odločijo, da se izvede mehanizem za povračilo stroškov.

Po mnenju Komisije Belgija ni pravilno prenesla določb iz členov 12(1), 13(1) in priloge IV, del A, k Direktivi. V belgijski ureditvi naj namreč ne bi bila predvidena presoja vprašanja, ali je ponujanje socialnih tarif v okviru zagotavljanja univerzalne storitve neupravičena obremenitev za določena podjetja. Belgijska ureditev naj tako ne bi izpolnila zahtev glede obračuna neto stroškov, kot so določeni v zadnjem delu priloge IV, del A, k Direktivi.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je 26. maja 2008 vložilo Verwaltungsgericht Oldenburg (Nemčija) – Stadt Papenburg proti Zvezni republiki Nemčiji

(Zadeva C-226/08)

(2008/C 209/36)

Jezik postopka: nemščina

Predložitveno sodišče

Verwaltungsgericht Oldenburg